

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: F.J.**, bytem..., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **11. 4. 2016, čj. DSH/4097/16**,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč za opakovaný správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“) [rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 10. 12. 2015, čj. MMP/298528/15, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 11. 4. 2016, čj. DSH/4097/16].

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

II. Žalobní body

V odstavcích 2 až 10 žaloby [= žalobní bod 1)] žalobce namítá, že na základě výzev k úhradě určené částky sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče. V obou případech řídil vozidlo totožný řidič. Správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán se totiž ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Oznámený řidič byl totiž cizincem bez povoleného pobytu v ČR, což správní orgán vyhodnotil tak, že nemusí oznámeného řidiče vůbec kontaktovat.

Povinností správního orgánu ale bylo alespoň se pokusit o doručení výzvy k podání vysvětlení. Správní orgán musí podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, což přinejmenším znamená pokusit se oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení. Není přitom rozhodné, zda se jedná o občana České republiky, či cizince bez povoleného pobytu. Oznámený řidič sice nemusel mít na území ČR povolen žádný druh pobytu, to ale neznamená, že bude mít z pohledu správních orgánů fakticky přestupkovou imunitu. Žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče vozidla včetně jeho bydliště a legitimně tak očekával, že správní orgán řidiče předvolá k podání vysvětlení, případně zahájí řízení o přestupku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že osoba řidiče je správním orgánům známa i z dalších řízení a je známo, že se této osobě nedaří doručovat písemnosti. Pokud ale správní orgány minily rozhodovat na podkladě skutečností, které jim jsou známy z úřední činnosti, byly povinny konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou jim tyto skutečnosti známy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129). V opačném případě byl žalobce krácen na svém právu na obhajobu, neboť s údajnými závěry správního orgánu nemohl nijak polemizovat. Zejména však pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči nebylo vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti, tj. zda má na uvedené adrese označenou schránku. Správní orgán proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi. Ve spise jsou pak založeny výzvy k podání vysvětlení z května a června 2015, které se správní orgán údajně pokusil doručit oznámenému řidiči. Žalobce ale totožnost řidiče oznámil až v srpnu 2015. V té době již mohl mít oznámený řidič označenou schránku.

Je sice pravdou, že správní orgán předvolal k podání vysvětlení přímo žalobce a ten dále odepřel výpověď, žalobce ale již dříve správnímu orgánu poskytl požadovanou součinnost, když oznámil totožnost pachatele přestupku. Povinností správního orgánu ale bylo podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž správní orgán měl k dispozici vyjádření provozovatele o identitě řidiče, které nebylo nijak zpochybněno, např. správním rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt, spočívající v tom, že provozovatel neznal identitu řidiče, který řídil jeho vozidlo. Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.

V odstavcích 11 až 17 žaloby [= žalobní bod 2)] se uvádí, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je

přesvědčen, že takový postup jej krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (§ 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (§ 74 odst. 1), konat ústní jednání. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, čj. 15A 14/2015-35, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, čj. 30A 56/2014-35, především ale na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30, kde je jednoznačně vyjádřena povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce shledává takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

V odstavcích 18 a 19 žaloby [= žalobní bod 3)] se žalobce neztotožňuje s úvahami, které vedly správní orgán prvního stupně ke stanovení výše sankce v polovině zákonného rozpětí. Správní orgán jako jedinou polehčující okolnost hodnotil, že „předmětným jednáním nebyla způsobena hmotná škoda“. Správní orgán naopak jako přitěžující okolnost hodnotil skutečnost, že provozovatel spáchal více správních deliktů. Žalobce má za to, že takové hodnocení je nesprávné, neboť žalobce jako provozovatel vozidla správní delikty spáchat nemohl, protože jeho odpovědnost je pouze objektivní a žalobce osobně fakticky žádný správní delikt nespáchal. Správní orgán měl určit výši sankce na samé spodní hranici zákonného rozpětí, a to ve výši 1 500 Kč. Správní orgán pak uvedl, že řidič vozidla překročil povolenou dobu stání o 45 minut, což byla z pohledu správního orgánu „delší doba“. Žalobce namítá, že takové hodnocení je subjektivní, neboť někomu může 45 minut připadat jako „kratší doba“. Nelze tedy takovou skutečnost považovat za přitěžující, neboť nelze objektivně stanovit, zda skutečně přitěžující okolností je.

V odstavci 20 žaloby [= žalobní bod 4)] se k oběma přestupkům namítá, že správní orgán neprokázal, že by skutečně byly spáchány. Skutečnost, že k těmto přestupkům mělo dojít, vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115).

V odstavcích 21 až 25 žaloby [= žalobní bod 5)] žalobce k přestupku ze dne 26. 6. 2015 namítá, že ani z fotografií ve spise není nijak zřejmé, že by za čelním sklem vozidla žalobce skutečně nebyl umístěn parkovací lístek. Na žádné fotografii není jasně vidět za čelní sklo vozidla žalobce – v čelním skle se odráží okolí vozidla a za čelní sklo tak není vidět. Nelze tedy jednoznačně tvrdit, že ve vozidle není umístěn parkovací lístek. Krajský soud v Hradci Králové přitom v rozsudku ze dne 25. 2. 2016, čj. 30A 80/2015-43, ve zcela totožné věci uvedl, že nelze ke stanovení viny užít fotografie, které jsou nekvalitní a ze kterých není jednoznačně zřejmé přestupkové jednání obviněné osoby. Nadto, údajný čas a datum pořízení fotografií není součástí samotné fotografie, ale je vložen pod fotografii. Je tedy zřejmé, že čas

byl pod fotografie vložen dodatečně. Je tedy možné, že městská policie pořídila fotografie vozidla žalobce v době, kdy nebylo povinností řidiče zakoupení parkovacího lístku. Není přitom obtížné pak k fotografiím dodat takový čas a datum, který svědčí pro přestupkové jednání řidiče vozidla.

Nadto ani z podkladů pro rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byl čas spáchání údajného přestupku zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Bude-li žalobce spekulovat o tom, že čas byl zjištěn z hodinek, telefonu, či času ve fotoaparátu městské policie, pak takové měřidlo je pracovním měřidlem dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o metrologii. Pro stanovení sankcí je však nutno užít toliko stanovených měřidel [§ 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii]. Z uvedeného důvodu nelze informaci o času zjištění přestupku brát za průkaznou, neboť situace je obdobná, jako v případě, že by rychlost vozidla měřil policista namísto stanoveným měřidlem (certifikovaným, atestovaným, kalibrovaným a ověřeným radarem nebo lidarem) např. podle navigace v telefonu (tj. pracovním měřidlem). Žalobce přitom zastává názor, že jeho vozidlo bylo na daném místě zaparkováno až po devatenácté hodině, kdy na daném místě bylo povoleno parkování bez parkovacího lístku.

V odstavcích 26 a 27 žaloby [= žalobní bod 6)] žalobce namítá nezjištění skutkového stavu i v souvislosti s přestupkem ze dne 23. 7. 2015. Ani v tomto případě není spáchání přestupku řádně zadokumentováno. Z fotografií nijak nevyplývá, že by ve vozidle nebyla umístěna platná parkovací karta. Nadto, čas pořízení byl pod fotografie taktéž dodatečně dodán, nelze tedy vyloučit, že řidič na daném místě parkoval v době, kdy nebylo jeho povinností mít ve vozidle umístěnu parkovací kartu. Ve spise tak absenteje jakýkoliv důkaz svědčící o protiprávním jednání řidiče.

V odstavcích 28 až 33 žaloby [= žalobní bod 7)] se uvádí, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nespelnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a *per analogiam* i trestání správního, presumpcí nevinu, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má proto za to, že aplikací ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ad 1) Žalobce na základě výzev k uhrazení určené částky sdělil jako řidiče vozidla v době spáchání protiprávního jednání osobu L.Y., a to cestou svého tehdejšího zmocněnce. Na základě tohoto sdělení byly do spisové dokumentace založeny podklady ve vztahu k osobě sděleného řidiče včetně opakovaných neúspěšných pokusů o doručení této osobě na adrese sdělené žalobcem i jiné zjištěné adrese. Správní orgán I. stupně pak zaslal ještě výzvu k podání vysvětlení žalobce jakožto provozovatele vozidla, který však odmítl v obou případech k věci dále vypovídat. Žalovaný se domnívá, že byly učiněny veškeré možné úkony za účelem zjištění totožnosti skutečného řidiče vozidla v době spáchání předmětných přestupků, kdy skutečnost, že osobě sděleného řidiče vozidla panu Y. nelze doručovat, byla řádně doložena, tedy další zasílání předvolání této osobě bylo zcela zjevně neúčelné. Uvedená osoba je ze strany zmocněnce žalobce uváděna v desítkách případů, tedy nikoli ojediněle, kdy žalovanému není známo, že by někdy tomuto údajnému řidiči bylo jakékoli předvolání s ohledem na předchozí vyhoštění doručeno. Jakékoli další úkony za účelem prověření zcela zjevně obstrukčního tvrzení zmocněnce žalobce o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku by byly nadbytečné a pro správní orgán nepřiměřeně zatěžující a komplikující řízení.

Žalovaný trvá na tom, že žalobce má znát údaje totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, tedy pokud tyto nezná či nejsou aktuální a toto má za následek nemožnost takového řidiče kontaktovat ze strany správního orgánu, pak za případné protiprávní jednání takového řidiče nese odpovědnost v řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Sama skutečnost, že se správní orgán I. stupně po založení podkladů o údajném řidiči vozidla panu Y. pokusil žalobce předvolat k podání vysvětlení a získat tak případné další informace, dostatečně spolehlivě dokumentuje jeho snahu o zjištění totožnosti řidiče i přes spolehlivě podložené skutečnosti o nemožnosti osobě údajného řidiče doručovat (skutečnosti zjištěné z úřední činnosti) a prověřit tak tvrzení žalobce o totožnosti řidiče vozidla. V daném případě lze jen stěží s ohledem na již výše uvedené oprávněně argumentovat povinností správního orgánu I. stupně osobě údajného řidiče doručovat. Aby mohlo být vůči osobě sděleného řidiče zahájeno řízení o přestupku, je nutností, aby vzniklo důvodné podezření o tom, že se předmětná osoba protiprávního jednání dopustila, kdy u osoby, které nelze doručit jakoukoli písemnost a navíc v daném konkrétním případě u osoby opakovaně sdělované v desítkách případů správních deliktů různých osob tímž zmocněncem, lze důvodné podezření za absence dalších důkazů spatřovat jen stěží. V daném případě zde nebyly žádné důvody pro zahájení řízení proti osobě údajného řidiče panu Y.

Žalovaný konstatuje, že ze spisové dokumentace nelze mít sebemenších pochybností o tom, že podklady k osobě údajného řidiče vozidla a zároveň opakovaně neúspěšné pokusy o doručení předvolání této osobě jsou skutečnostmi zjištěnými z úřední činnosti, kdy o splnění požadavků daných zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu tak nelze pochybovat. Žalovaný nepovažuje za podstatné, že pokusy o nemožnosti doručovat předmětné osobě údajného řidiče vozidla byly datovány dříve, než byla tato osoba řidiče sdělena žalobcem. Jen stěží se lze domnívat, že by dosud zcela nekontaktní osoba začala být kontaktní právě v době, kdy ji žalobce jako řidiče uvedl. Za účelem vyvrácení žalobcova tvrzení o tom, že nelze vyloučit, že v době, kdy osobu pana Y. uvedl, by tento již byl kontaktní, žalovaný dokládá předvolání k podání vysvětlení ze dne 21. 9. 2015, čj. MMP/231972/15, včetně vrácené

obálky, které dokládá, že tvrzení žalobce je zjevně účelové. Žalovaný též uvádí, že není podmínkou, aby nebylo vedeno řízení o přestupku vůči sdělenému řidiči, aby byl provozovatel vozidla postihnut za správní delikt spočívající v tom, že neznal identitu řidiče. V daném případě, byť se tvrzení žalobce o tom, že vozidlo řídil pan Y. jeví jako zjevně účelové, nelze žalobci prokázat, že identitu řidiče neznal, tedy nelze vůči němu vyvodit odpovědnost za takové protiprávní jednání. Vzhledem k uvedenému zde podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byly splněny.

Ad 2) Správní orgán I. stupně nebyl povinen ve věci konat ústní jednání, neboť takový postup zákon jako povinnost správním orgánům neukládá. O tom, že zásada bezprostřednosti je dodržena i v případě konání dokazování mimo ústní jednání, o němž byl žalobce řádně vyrozuměn cestou svého tehdejšího zmocněnce, vypovídá i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, čj. 5 As 122/2015-18, kde soud neshledal povinnost ve všech případech nařizovat ústní jednání a shledal, že postačuje provedení důkazů mimo ústní jednání, kdy je zpracován z tohoto protokol. Těmto požadavkům soud správní orgán I. stupně v řízení dostal. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30, na nyní posuzovanou věc nedopadá, neboť v soudem posuzovaném případě správní orgán I. stupně nedostal zásadě bezprostřednosti, neboť nebylo provedeno ani dokazování mimo ústní jednání, u něhož by mohl být účastník řízení přítomen a o něm vyrozuměn, a toliko byl jen účastník řízení následně vyrozuměn o možnosti seznámení s podklady a vyjádření se k nim před vydáním rozhodnutí. V nyní posuzovaném případě však zásadě bezprostřednosti správní orgán I. stupně dostal, když žalobce vyrozuměl o konání dokazování mimo ústní jednání a toto doručil jeho tehdejšímu zmocněnci spolu s oznámením o zahájení řízení s dostatečným předstihem před termínem provádění dokazování, tedy se žalobce i jeho zmocněnec provádění dokazování mohli zúčastnit. Žalovaný uzavírá, že jak žalobce, tak i jeho tehdejší zmocněnec na účast u dokazování rezignovali a taktéž nereagovali ani na následné vyrozumění o možnosti seznámení s podklady a vyjádření se k nim, kdy až po skončení lhůty k tomuto účelu stanovené došlo k vydání rozhodnutí ve věci správním orgánem I. stupně. Žalobci nic nebránilo zúčastnit se provádění dokazování, seznámit se s obsahem spisu a uplatnit na základě tohoto konkrétní tvrzení.

Ad 3) Správní orgán I. stupně řádně odůvodnil výměru pokuty, kterou žalobci za spáchané správní delikty ve společném řízení uložil, kdy výměru pokuty nepovažuje žalovaný za nepřiměřenou či nedostatečně odůvodněnou, ale naopak za doléhající a uloženou v souladu se zákonem. Spáchání obou správních deliktů bylo žalobci řádně prokázáno, kdy skutkový stav věci byl zjištěn spolehlivě v duchu zásady materiální pravdy. Žalobce nese za protiprávní jednání nezjištěného řidiče objektivní odpovědnost, toto však neznamená, že správní delikty, které mu byly kladeny za vinu, nespáchal, toto toliko znamená, že se z odpovědnosti za správní delikt může zprostit jen v zákonem vymezených případech, jinak se jeho zavinění co do jeho formy nezkoumá ani neprokazuje. Žalovaný neshledal s ohledem na výše uvedené žádných důvodů, pro něž by měla žalobci být uložena pokuta za správní delikty na samé spodní hranici zákonem stanovené výměry. Pokud povolená doba stání na vyhrazeném parkovišti byla překročena o více jak 45 minut a stání v místě zpoplatněného stání přetračovala 1,5 hodiny, pak nejde o nikterak banální a malá pochybení, která by komplexně mohla být považována za polehčující okolnost při ukládání pokuty, naopak jde již zcela

jednoznačně o delší doby porušení zákona. I pokud by bylo hodnocení délky doby stání provedeno toliko ve vztahu k porušení v délce více jak 45 minut (skutek ze dne 23. 7. 2015), tak ani sama taková doba by nemohla být vnímána objektivně jako kratší, jak se snaží žalobce tvrdit, neboť nejde o dobu zanedbatelně krátkou.

Ad 4) Spáchání správních deliktů bylo žalobci řádně prokázáno na základě důkazů provedených mimo ústní jednání dne 26. 11. 2015. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že spáchání přestupků bylo prokázáno toliko na základě úředního záznamu. Spáchání obou přestupků nezjištěného řidiče vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, bylo prokázáno zejména na základě pořízené fotodokumentace, kdy s touto jsou úřední záznamy pořízené strážníky v souladu. V daném případě tak úřední záznam nebyl považován za stěžejní důkaz, nýbrž za listinný podklad, kdy tento je v souladu se stěžejním důkazem, kterým je pořízená fotodokumentace. Nelze tak konstatovat, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě nepřipustných důkazů, neboť s úředním záznamem nebylo zacházeno jako s důkazem, nýbrž listinným podkladem, tedy ani postup správního orgánu nelze považovat za rozporný s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, neboť svědecká výpověď strážníků zde byla nahrazena fotodokumentací.

Ad 5) Že v případě přestupku ze dne 26. 6. 2015 nebyl ve vozidle za čelním sklem umístěn parkovací lístek, je detailně viditelné ze snímků pořízených v čase 12:14:22, 12:14:31 a v návaznosti na ně na snímcích pořízených v čase 12:14:26 a 12:14:41, které byť částečně zobrazují odrazem světla okolí vozidla, tak pokud by parkovací lístek byl za čelním sklem umístěn, pak by byl i přes tento odraz na snímcích viditelný. Žalovaný dále odkazuje na snímek pořízený v čase 14:10:03, kde je zdokumentováno dopravní značení v předmětném místě, kdy tímto je prokázáno, že žalobce měl povinnost při stání v předmětném úseku hradit parkovné a umístit parkovací lístek za čelní sklo vozidla. Vzhledem k uvedenému nelze brát žalobcem zmiňovaný rozsudek v potaz. Žalovaný též poznamenává, že skutečnost, že časy pořízení fotografií jsou uvedeny pod nimi, nikterak nezpochybňuje skutečnost, že reálně odpovídají časy jejich pořízení skutečné době pořízení. Žalovaný ze spisové dokumentace neshledal žádný důvod se domnívat, že by s časy pořízení fotografií bylo jakkoli manipulováno, neboť tyto odpovídají době, kdy došlo na předmětné vozidlo k osazení TPZOV ze strany městských strážníků a následně i době jeho sejmutí na základě telefonické žádosti učiněné v čase 13:51 hodin předmětného dne, kdy toto je zaznamenáno v úředním záznamu. Žalovaný dále konstatuje, že je zcela irrelevantní se zabývat tím, jakým zařízením byl zjištěn čas uvedený u předmětných fotografií. V daném případě pro zjištění času není zapotřebí žádného měřidla stanoveného dle § 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii, kdy pokus žalobce o srovnání s měřičem rychlosti nelze brát vůbec v potaz. Ve vztahu k přestupku ze dne 26. 6. 2015 bylo tedy v řízení dostatečně prokázáno, v jakém čase došlo ke spáchání přestupku nezjištěným řidičem, když provedené důkazy jednoznačně vylučují jako nepravdivé a účelové tvrzení žalobce v žalobě, že na předmětném místě zaparkoval až po 19. hodině, tedy dovoleně.

Ad 6) Spáchání přestupku ze dne 23. 7. 2015 je na fotodokumentaci detailně viditelné ze snímku pořízeného v čase 13:56:40, který byť částečně zobrazuje odrazem světla okolí vozidla, tak pokud by parkovací lístek byl za čelním sklem umístěn, pak by byl i přes tento odraz na snímku viditelný. Žalovaný dále odkazuje na snímek pořízený dne 27. 7. 2015 v čase

07:56:12, kde je zdokumentováno dopravní značení v předmětném místě, kdy tímto je prokázáno, že žalobce měl povinnost při stání v předmětném úseku mít za čelním sklem platnou parkovací kartu. Ohledně námitek následně doplněných časů u fotografií žalovaný odkazuje na již výše uvedené, tedy že o uvedených časech nemá pochybností, kdy následně v žalobě uvedené tvrzení žalobce ohledně údajného stání v místě dovoleně (bez potřeby parkovací karty) je provedeným dokazováním spolehlivě vyvráceno, neboť k nedovolenému stání došlo v odpoledních hodinách inkriminovaného dne (v době nejméně od 13:53 hodin až do 14:46 hodin), zatímco dovoleně bez platné parkovací karty je možné v daném místě stát toliko od 06:00 hodin do 08:00 hodin každého dne. I u správního deliktu provozovatele vozidla spáchaného dne 23. 7. 2015 bylo tedy řádně provedeno dostatečné dokazování za účelem spolehlivého zjištění skutkového stavu věci (kdy stěžejním důkazem je pořízená fotodokumentace), nelze tudíž mít pochybností o tom, že nezjištěný řidič se přestupku skutečně dopustil a že oprávněně byla vyvozena objektivní odpovědnost za toto jednání nezjištěného řidiče vůči žalobci.

Ad 7) K posouzení ústavnosti právní úpravy je příslušný výlučně Ústavní soud. Správní orgán I. stupně ani žalovaný neměli s ohledem na platnost a účinnost právní úpravy žádný důvod pochybovat o její ústavnosti. Z usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, nevyplývá, že by předmětná právní úprava měla být protiústavní. Z tohoto je tak zřejmé, že není důvodu jakkoli pochybovat o ústavnosti předmětné právní úpravy.

IV. Posouzení věci krajským soudem

1) Totožnost řidiče

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a *a)* nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo *b)* řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

K tomuto ustanovení se správní soudy opakovaně vyjadřovaly.

V roce 2014 zaujal Nejvyšší správní soud názor, že „*Správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích [viz § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. ... Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45).

V následujícím roce se Nejvyšší správní soud k uvedeným sporným otázkám obsáhle vyslovil takto: „*Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění*

pachatele přestupku, ale ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele,

který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46).

Oprávnění „sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ [§ 125h odst. 6 věta první zákona o silničním provozu] nelze, jak uvedl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 31. 10. 2016, čj. 57A 7/2016-50, vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel.

V daném případě soud ze správních spisů zjistil, že Magistrát města Plzně dne 15. 7. 2015 a dne 30. 7. 2015 vyzval žalobce k uhrazení určené částky s tím, že jestliže neuhradí určenou částku, může mu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Na to žalobce správnímu orgánu sdělil, že v době uvedené ve výzvách měl vozidlo k užívání a řídil je pan L.Y., nar. ..., ... Dne 7. 9. 2015 Magistrát města Plzně předvolal žalobce k podání vysvětlení na 30. 9. 2015. Žalobce dne 25. 9. 2015 správnímu orgánu sdělil, že se rozhodl v nadepsaných věcech odepřít výpověď, neboť jejím provedením by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Dne 9. 10. 2015 Magistrát města Plzně podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věci podezření z přestupků odložil.

Za této situace nelze hovořit o tom, že by žalobce správním orgánům předestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát důvodem k učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupků. Nebyla-li žalobcem předestřena skutková verze reality, která by se jevila jako věrohodná, nemohly správní orgány jakkoli pochybit při jejím dokazování. Prvoinstanční orgán i přesto ke zjištění pachatele přestupku učinil nezbytné kroky, když k podání vysvětlení předvolal žalobce jakožto provozovatele vozidla. Žalobce reagoval písemným sdělením o odepření výpovědi s tím, že provedením

výpovědi by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Prvoinstanční orgán současně k ověření věrohodnosti tvrzení žalobce disponoval ve svém rozhodnutí zrekapitulovanými skutkovými zjištěními. Za předložení věrohodné skutkové verze byl odpovědný žalobce; pokud této své odpovědnosti nedostál, nemůže tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.

Pokud jde o požadavek na opatrovníka či doručování prostřednictvím institutu náhradního doručení, soud konstatuje, že tato argumentace žalobce není případná. Obezřetnost provozovatele vozidla nekončí splněním povinnosti podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Provozovatel vozidla musí pečlivě vážit, komu své vozidlo svěří, neboť při pouhém prostém ověření si totožnosti řidiče stále riskuje, že tento řidič může být například nedostupný na sdělené adrese, a eventuální důsledky jím zaviněného přestupku v konečném důsledku dopadnou na provozovatele vozidla. Tento důsledek je však spravedlivý, neboť to není stát, nýbrž provozovatel vozidla, kdo vozidlo přikazuje a svěřuje, a kdo si současně pro tuto negativní eventualitu může například s řidičem sjednat finanční záruku.

K oznámenému řidiči Magistrát města Plzně v rozhodnutí ze dne 10. 12. 2015, čj. MMP/298528/15, mimo jiné uvedl, že lustrací v centrálním registru obyvatel k osobě sděleného řidiče pana L.Y., nar. ..., ..., bylo zjištěno, že uvedená osoba neprochází evidencí obyvatel na území ČR, a nebyl zjištěn ani její pobyt na území ČR k datu přestupku. Vlastní úřední činností správního orgánu bylo rovněž zjištěno, že osoba L.Y., nar. ..., měla dle vyjádření orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, ze dne 7. 4. 2015 povolený dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání do 1. 11. 2005 a následně byla vedena na území ČR ode dne 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 v evidenci nežádoucích osob. Dále bylo dle sdělení orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení dokumentace, ze dne 16. 4. 2015 zjištěno, že uvedená osobě bylo uloženo správní vyhoštění z území České republiky s platností od 18. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a od této doby neměla ani nemá na území České republiky povolen žádný druh pobytu. Správní orgán současně konstatuje, že osoba L.Y., nar. ..., byla ze strany společnosti FLEET Control, s.r.o., coby řidič podezřelý ze spáchání protiprávních jednání sdělena i v mnoha dalších projednávaných případech (např. vedených správním orgánem pod spisovými značkami: SZ MMP/052127/15, SZ MMP/052129/15, SZ MMP/058195/15, SZ MMP/058198/15, SZ MMP/058200/15 a SZ MMP/082809/15), kdy ani v jednom z projednávaných případů nedošlo k doručení předvolání k podání vysvětlení této osobě, přičemž písemnosti zaslané této osobě byly z adresy sděleného pobytu správnímu orgánu vráceny zpět jako nedoručitelné. Vzhledem k zjištěným skutečnostem posoudil správní orgán její další předvolání jako nedůvodné, neúčelné a v rozporu se základními zásadami správního řízení - rychlosti a procesní ekonomie, kdy s ohledem na tyto okolnosti k předvolání této osoby nepřistoupil.

K tomu soud konstatuje, že zákon ukládá správnímu orgánu učinit *nezbytné*, nikoli *veškeré možné* kroky ke zjištění pachatele přestupku. Není pravda, že správní orgán nekontaktoval oznámeného řidiče jen proto, že byl cizincem bez povoleného pobytu v České republice. Ve správních spisech jsou založena obě citovaná vyjádření Policie České republiky.

Ve správních spisech se dále nacházejí kopie předvolání oznámeného řidiče k podání vysvětlení vydaná Magistrátem města Plzně dne 25. 5. 2015 pod sp. zn. SZ MMP/052127/15, čj. MMP/103540/15, dne 25. 5. 2015 pod sp. zn. SZ MMP/052129/15, čj. MMP/103687/15, dne 25. 5. 2015 pod sp. zn. SZ MMP/058195/15, čj. MMP/103726/15, dne 25. 5. 2015 pod sp. zn. SZ MMP/058198/15, čj. MMP/103742/15, a dne 25. 5. 2015 pod sp. zn. SZ MMP/058200/15, čj. MMP/103758/15. Ve všech těchto případech, jakož i v případě výzvy k podání vysvětlení ve věci vedené pod sp. zn. SZ MMP/082809/15, Česká pošta, s.p., potvrdila, že adresát je na adrese ..., neznámý. V případě výzvy k podání vysvětlení ve věci vedené pod sp. zn. SZ MMP/082809/15, Česká pošta, s.p., potvrdila, že adresát je neznámý rovněž na adrese ... Že se situace s doručováním zásilek oznámenému řidiči ani později nezměnila, je vhodně doloženo další vrácenou písemností, tentokrát výzvou Magistrátu města Plzně k podání vysvětlení ze dne 21. 9. 2015, sp. zn. SZ MMP/106545/15, čj. MMP/231972/15. V přezkoumávané věci správní orgán, jak patrně, uvedl a prokázal, z jakých případů je mu známo, že se oznámenému řidiči nedaří pro neznámost na sdělené adrese doručovat předvolání k podání vysvětlení. Žalobce tudíž nebyl krácen na svém právu na obhajobu, neboť se závěry správního orgánu polemizovat mohl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129).

K identické otázce se shodně vyjadřovaly i další krajské soudy; z nedávné doby lze namátkou uvést např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 3. 2017, čj. 30A 33/2016-41.

K postupu společnosti FLEET Control, s.r.o., se vyslovil také Nejvyšší správní soud: „*Namítá-li stěžovatel, že nebyl povinen sdělovat nic jiného než osobu řidiče, je tato skutečnost pravdivá. Ovšem od té se pak odvíjí další zjištění správního orgánu ohledně možného průběhu skutkového stavu. Stěžovatel totiž sdělením osoby nekontaktního řidiče, jemuž se nedaří doručovat, docílil pouze toho, že správní orgán nemohl žádným způsobem ověřit, že to byla právě osoba sdělená stěžovatelem, která zaparkovala jeho vozidlo neoprávněně v místě, kde bylo parkování zpoplatněno. Stěžovatel tak skutečně nepředestřel věrohodnou skutkovou verzi reality. Není pravdou, že by jej pak správní orgán nevyzval k ověření jeho tvrzení, když tuto námitku popírá ve spisu založené předvolání k podání vysvětlení ze dne 1. 4. 2015, které správní orgán prvního stupně adresoval stěžovateli poté, co bylo zjištěno, že jím uvedený řidič je nekontaktní, nepobývá v České republice na základě dlouhodobého víza, a navíc správnímu orgánu bylo z úřední činnosti známo, že je tato osoba jako řidič vozidla uváděna v různých věcech opakovaně, je-li zmocněncem účastníka řízení společnost FLEET Control, s. r. o. Stěžovatel však možnost podat vysvětlení odmítl, tudíž jeho námitka ohledně toho, že jej správní orgán nevyzval k objasnění okolností možného přestupku, není důvodná.*“ (rozsudek ze dne 23. 11. 2016, čj. 2 As 249/2016-39).

Vzhledem k uvedenému nemůže soud akceptovat námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně měl pokračovat v šetření přestupků. V šetření přestupků by tento správní orgán pokračoval tehdy, měl-li by další informace o osobě pachatele přestupků, které by získal zejména tím, že by žalobce předložil další identifikační údaje. Poněvadž však správní orgán prvního stupně žádnými dalšími relevantními informacemi o označeném řidiči nedisponoval, a také vzhledem k tomu, že již uplynula lhůta k zahájení přestupkového řízení

podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, věci odložil a oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci správních deliktů.

Zbývá dodat, že pro posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu není relevantní, zda správní orgán měl vést proti žalobci řízení o přestupku dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) tohoto zákona.

2) Ústní jednání

K nezbytnosti nařídít ústní jednání je k dispozici ustálená soudní praxe.

K čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Nejvyšší správní soud judikoval: „*Judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci Taxquet proti Belgii, stížnost č. 926/05, § 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem. Důležitou roli hraje i skutečnost, že je možné se práva na spravedlivý proces vzdát (viz např. rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 1990 ve věci Håkansson a Sturesson proti Švédsku, stížnost č. 11855/85, § 66). Pokud tedy obviněný ze správního deliktu netrvá na konání ústního jednání v řízení o jeho žalobě ve smyslu § 51 s. ř. s., nemůže později namítat, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na stejných zásadách stojí i právo plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, bod 28). Z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu neplyne jednoznačná povinnost správních orgánů projednávajících obvinění ze správního deliktu nařídít vždy ústní jednání.“ (rozsudek ze dne 16. 3. 2016, čj. 1 As 166/2015-29, bod 12).*

K požadavkům vnitrostátní právní úpravy Nejvyšší správní soud judikoval: „*Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“ (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, bod 23).*

Na základě těchto názorů došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2016, čj. 5 As 122/2015-18, k tomu, že v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.

Je proto třeba se zabývat otázkou, zda ústní jednání bylo v konkrétní věci nezbytné. V posuzované věci spočívala podstata správních deliktů v neoprávněném stání v jednom

případě v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 13c Parkoviště s parkovacím automatem s vyznačeným podélným stáním s dodatkovou tabulkou E13 „PLACENÉ, Po – Pá, 7 – 19.00, ZÓNA A“, a ve druhém případě v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 12 Vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou E13 „08 – 06 hod. vyhrazené s platnou parkovací kartou Zóna A, 06 – 08 hod. bez omezení“, aniž byl ve vozidle viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta. Skutkově se jednalo o jednoduché případy; správní orgán prvního stupně rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisů z registru provozovatelů vozidel a pořízené fotodokumentace. Správní orgán prvního stupně poučil žalobce o možnosti sdělit mu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Nato žalobce reagoval sdělením určitých údajů o totožnosti řidiče předmětného vozidla ve vymezených dobách. K tomu viz předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku. Protože se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupcích proti oznámené osobě, správní orgán prvního stupně věci odložil a vedl řízení o správních deliktech provozovatele vozidla proti žalobci. Dne 27. 10. 2015 správní orgán prvního stupně žalobci oznámil, že v uvedené věci budou v budově Magistrátu města Plzně dne 26. 11. 2015 mimo ústní jednání provedeny důkazy v tomto oznámení specifikovanými listinami. Současně žalobce poučil zejména o tom, že jako účastník řízení má právo se provádění důkazů zúčastnit a že před vydáním rozhodnutí bude mít možnost podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům k vydání rozhodnutí u zdejšího správního orgánu. O provedení důkazu mimo ústní jednání dne 26. 11. 2015 správní orgán prvního stupně sepsal protokol. Dne 26. 11. 2015 správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce, že téhož dne bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání a že žalobce má možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v dané věci, a to ve lhůtě stanovené mu usnesením ze dne 26. 11. 2015, čj. MMP/288684/15 (= 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto usnesení), s tím, že po uplynutí této lhůty bude ve věci vydáno rozhodnutí. Žalobce ani jeho zástupce na tuto výzvu nijak nereagovali. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán neměl v úmyslu provádět další dokazování, skutkový stav pokládal za dostatečně zjištěný a následně rozhodl na základě důkazů založených ve spise. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Zdejší soud proto uzavírá, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

3) Výše sankce

Ohledně výměry sankce zaujal Nejvyšší správní soud tento široce respektovaný názor: „Pokud jde o výši ukládané sankce, soudy již opakovaně judikovaly, že stanovení výše pokuty za správní delikt je výsledkem správního uvážení, které je soudem přezkoumatelné, a to v tom rozsahu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem. Přitom nepostačuje, že stanovená výše sankce je v rozpětí, které zákon připouští, ale rozhodnutí musí být přezkoumatelné i se zřetelem k tomu, zda a jak byla vzata v úvahu hlediska v zákoně stanovená.“ (rozsudek ze dne 21. 4. 2006, čj. 5 As 20/2005-66).

K výši sankce Magistrát města Plzně v rozhodnutí ze dne 10. 12. 2015, čj. MMP/298528/15, mimo jiné uvedl, že při určení výměry pokuty přihlédl za využití ust. § 12 zákona o přestupcích k závažnosti a následkům spáchaných porušení zákona o silničním provozu, vykazující znaky výše uvedeného opakovaného přestupku, kdy neoprávněné stání vozidla v místě vyznačeného placeného stání bez platného parkovacího lístku a platné

parkovací karty hodnotí správní orgán jako méně závažné, neboť tímto jednáním nebyla přímo ohrožena bezpečnost silničního provozu. Jako okolnost přitěžující shledává správní orgán dobu stání vozidla RZ: ... v inkriminovaných místech, která v případě stání předmětného vozidla v místě zpoplatněného parkování přesahovala 1,5 hodiny, a v případě stání předmětného vozidla v místě vyhrazeného parkoviště přesahovala 45 minut, což správní orgán shledává v obou případech již jako dobu delší. Jako okolnost přitěžující byla rovněž zhodnocena skutečnost, že k protiprávnímu jednání provozovatele vozidla došlo opakovaně. Jako okolnost polehčující byl hodnocen fakt, že předmětným jednáním nebyla způsobena hmotná škoda ani jiný nevratný následek.

K tomu soud konstatuje, že žalobci mohla být za spáchaný delikt uložena pokuta od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč. Správní orgán současně aplikoval ust. § 125g odst. 3 věty první zákona o silničním provozu, podle něhož za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Správní orgán se zabýval v úvahu připadajícími kritérii pro určení výše pokuty. Následky spáchaných deliktů vyhodnotil jako méně závažné, neboť deliktním jednáním nebyla přímo ohrožena bezpečnost silničního provozu. Za přitěžující okolnost vzal to, že k protiprávnímu jednání došlo opakovaně. Jako přitěžující okolnost shledal také dobu stání v inkriminovaných místech, která v prvním případě přesahovala 1,5 hodiny a ve druhém případě 45 minut. To správní orgán posoudil v obou případech již jako dobu delší. Tomu nemá soud co vytknout. V daném případě nejde o obecnou úvahu, zda 1,5 hodiny či 45 minut je doba kratší nebo delší, v přezkoumávané věci se jedná o to, že vzhledem k okolnostem se uvedené doby neblíží pouhému zastavení, nýbrž představují skutečné parkování po delší dobu. Naproti tomu jako polehčující okolnost je bráno, že předmětným jednáním nebyla způsobena hmotná škoda ani jiný nevratný následek. Správní orgán tedy akceptovatelně odůvodnil, co vzal u výměry sankce za rozhodné a proč ji uložil v polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby. Soud tak v rozhodování správních orgánů o výši sankce nespatřuje nedostatky, neboť správní orgány při rozhodování o výši sankce zohlednily zákonná kritéria a při užití správního uvážení nijak nevybočily z mezí vytyčených zákonem, ani správní uvážení nezneužily.

Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Soud však neshledal, že by správní orgány vybočily ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, nebo že by jejich hodnocení kritérií pro uložení pokuty postrádalo logiku, či že by správní orgány nevzaly do úvahy všechna zákonná kritéria apod. V daném případě tudíž byly jako základ pro správné a spravedlivé ukládání sankcí dodrženy principy zákonnosti správního trestání a individualizace uložené pokuty.

4) Úřední záznam

Není pravda, že to, že přestupky byly spáchány, vyplývá pouze z úředních záznamů. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, tu tedy nemůže hovořit ve prospěch žalobce, zato správní orgány zde naplnily byť stručně a prioritně

pro někoho jiného formulované přesvědčení Ústavního soudu vyjádřené v jeho usnesení ze dne 18. 2. 2003, sp. zn. I. ÚS 481/02. V dalším soud odkazuje na další části odůvodnění tohoto rozsudku a na vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě, jakož i na rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 10. 12. 2015, čj. MMP/298528/15, a rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 11. 4. 2016, čj. DSH/4097/16.

5) Přestupek ze dne 26. 6. 2015

O věci právě rozhodované a věci rozhodnuté Krajským soudem v Hradci Králové sotva lze hovořit jako o „zcela totožné věci“. V rozsudku ze dne 25. 2. 2016, čj. 30A 80/2015-43, Krajský soud v Hradci Králové mimo jiné uvedl: *„Správní orgány považovaly za stěžejní důkaz fotodokumentaci prostoru za čelním sklem vozidla, kde by řidič měl zanechat zaplacený parkovací lístek. Z této fotodokumentace založené ve správním spisu však dle krajského soudu nelze dospět k jednoznačnému závěru, že se parkovací lístek na palubovce vozu skutečně nenachází. Většina fotografií totiž zachycuje spíše odraz venkovního prostředí, zejména oblohy, v čelním skle vozu, prostor palubovky není dobře viditelný.“*. Zdejší soud však neposuzuje fotodokumentaci k případům z Královéhradeckého kraje, nýbrž k výše uvedeným přestupkům ze dne 26. 6. 2015 a ze dne 23. 7. 2015. I fotografiemi, které nejsou perfektní, může být spáchání určitého skutku prokázáno.

K přestupku ze dne 26. 6. 2015 je ve správním spise založeno 10 fotografií. Čelní sklo vozidla je zachyceno především na fotografiích s časem 12:14:26, 12:14:47, 14:10:38 a 14:10:43. Palubní deska vozidla je zachycena především na fotografiích s časem 12:14:22 a 12:14:31. I když se v těchto fotografiích v různém rozsahu odráží venkovní prostředí, jako celek poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že v předmětné době nebyl v žalobcově vozidle viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta.

Čas pořízení fotografií vskutku není uveden na nich, ale pod nimi (míněno: pod každou z nich). To ovšem podle názoru soudu ještě neznamená, že tento čas musel být vložen dodatečně. Podstatné tu však je to, že časy uvedené pod fotografiemi odpovídají údajům v oznámení o podezření z přestupku ze dne 26. 6. 2015 a v úředním záznamu vyhotoveném Městskou policií Plzeň dne 26. 6. 2015 pod čj. MPP/03027/2015. V oznámení o podezření z přestupku je označen čas nedovoleného parkování „ve 12.14 – 14.10 hod.“. Z úředního záznamu plyne, že TPZOV byl nasazen ve 12.14 hod., ve 13.51 hod. řidič telefonicky požádal o sejmutí TPZOV a TPZOV byl sejmut ve 14.10 hod. Ani soud tedy neshledal důvod k domněnce, že s časy pořízení fotografií bylo manipulováno či že fotografie byly pořízeny v době od 19.00 do 7.00 hodin, kdy parkování bylo bezplatné.

K námitce způsobu zjištění času soud konstatuje, že účelem zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), je úprava práv a povinností fyzických osob, které jsou podnikateli, a právnických osob (dále jen „subjekty“) a orgánů státní správy, a to v rozsahu potřebném k zajištění jednotnosti a správnosti měřidel a měření.

Podle § 3 odst. 1 zákona o metrologii měřidla slouží k určení hodnoty měřené veličiny. Spolu s nezbytnými pomocnými měřicími zařízeními se pro účely tohoto zákona člení na: a) etalony; b) pracovní měřidla stanovená (dále jen „stanovená měřidla“); c) pracovní měřidla

nestanovená (dále jen „pracovní měřidla“); *d*) certifikované referenční materiály a ostatní referenční materiály, pokud jsou určeny k funkci etalonu nebo stanoveného nebo pracovního měřidla.

Podle § 3 odst. 3 zákona o metrologii stanovená měřidla jsou měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam *a*) v závazkových vztazích, například při prodeji, nájmu nebo darování věci, při poskytování služeb nebo při určení výše náhrady škody, popřípadě jiné majetkové újmy, *b*) pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní, *c*) pro ochranu zdraví, *d*) pro ochranu životního prostředí, *e*) pro bezpečnost při práci, nebo *f*) při ochraně jiných veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy.

Podle § 3 odst. 4 zákona o metrologii pracovní měřidla jsou měřidla, která nejsou etalonem ani stanoveným měřidlem.

Z těchto ustanovení neplyne, že pro stanovení sankcí je nutno užít toliko „stanovených měřidel“, resp. pracovních měřidel stanovených. Z uvedených ustanovení lze dovodit pouze to, že k určení hodnoty měřené veličiny slouží měřidla různého druhu. Ta z nich, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování, jsou legislativní zkratkou vyjádřeno „stanovená měřidla“ a plně vyjádřeno pracovní měřidla stanovená. Ta z nich, která Ministerstvo průmyslu a obchodu nestanoví vyhláškou k povinnému ověřování (a která nejsou etalony), jsou legislativní zkratkou vyjádřeno „pracovní měřidla“ a plně vyjádřeno pracovní měřidla nestanovená. Na „pracovní měřidla“, resp. pracovní měřidla nestanovená se povinnost schvalování typu a ověřování nevztahuje. Jelikož měřidla času typu hodinek či mobilního telefonu nejsou vyhláškou Ministerstva průmyslu a obchodu stanovena k povinnému ověřování (a jsou tudíž toliko „pracovními měřidly“, resp. pracovními měřidly nestanovenými), nelze jejich použití srovnávat se situací, kdy by rychlost vozidla měřil policista namísto stanoveným měřidlem (certifikovaným, atestovaným, kalibrovaným a ověřeným radarem nebo lidarem) např. podle navigace v telefonu.

Zatímco neoprávněné zastavení a stání vozidla tov. zn. BMW, RZ: ... na označeném místě v Plzni, Sedláčkova ul., dne 26. 6. 2015 v době nejméně od 12.14 do 13.51 hodin, je prokázáno, názor žalobce, že jeho vozidlo bylo na předmětném místě zaparkováno až po 19. hodině, kdy na daném místě bylo povoleno parkování bez parkovacího lístku, není podložen naprosto ničím. Tím ovšem nelze zcela vyloučit ani to, že na popsaném místě bylo žalobcovo vozidlo dne 26. 6. 2015 zaparkováno nejprve odpoledne nedovoleně a potom večer dovozeně.

6) Přestupek ze dne 23. 7. 2015

K přestupku ze dne 23. 7. 2015 je ve správním spise založeno 5 fotografií. Čelní sklo vozidla je zachyceno přehledně na fotografii s časem 13:56:35 a detailně na fotografii s časem 13:56:40. I v těchto fotografiích se v určitém rozsahu odráží venkovní prostředí. Lze tu však akceptovat přesvědčení správního orgánu, že pokud by parkovací lístek byl za čelním sklem vozidla umístěn, pak by byl i přes tento odraz na snímku viditelný. Také pro tento případ tedy platí, že v předmětné době nebyl v žalobcově vozidle viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta. Žalobcova námitka, že ve spise absente jakýkoliv důkaz svědčící o protiprávním jednání řidiče, proto není důvodná. Ani u tohoto přestupku tudíž

nejsou na místě důvodné pochybnosti o tom, že nezjištěný řidič se přestupku skutečně dopustil a že oprávněně byla vyvozena objektivní odpovědnost za toto jednání nezjištěného řidiče vůči žalobci.

Ani u uvedeného přestupku není čas pořízení fotografií uveden na nich, ale pod nimi (míněno: pod každou z nich). To ovšem, jak řečeno výše, ještě neznamená, že tento čas musel být vložen dodatečně. Podstatné zde však je to, že časy uvedené pod fotografiemi odpovídají údajům v oznámení o podezření z přestupku ze dne 23. 7. 2015 a v úředním záznamu vyhotoveném Městskou policií Plzeň dne 23. 7. 2015 pod čj. MPP/03357/2015. V oznámení o podezření z přestupku je označen čas zaparkování vozidla „ve 13.53 hod.“. Z úředního záznamu plyne, že TPZOV byl nasazen ve 13.53 hod. a ve 14.46 hod. požádal řidič telefonicky o sejmutí TPZOV. Ani v tomto případě tudíž soud neshledal důvod k domněnce, že s časy pořízení fotografií bylo manipulováno či že fotografie byly pořízeny v době od 6.00 do 8.00 hodin, kdy není povinnost mít na vozidle umístěnu parkovací kartu.

7) Namítaný rozpor s Listinou základních práv a svobod

Zdejšímu soudu je známo, že Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro namítaný rozpor tohoto ustanovení s ústavním pořádkem (vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

Krajský soud v Plzni se tu však ztotožňuje s Nejvyšším správním soudem, který v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, v bodě 23 odůvodnil a v bodě 24 shrnul, že zde není důvod k domněnce o protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 ve spojení s § 125f zákona o silničním provozu:

„[24] Shrnutí a potvrzení, vezmeme-li v úvahu, že

- *právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],*

- *za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],*

- *kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],*

- *a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4],*

- *a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí.“*

Senát 30A Krajského soudu v Plzni v této otázce zcela souhlasí s názorem senátu 57A zdejšího soudu i senátů některých jiných krajských soudů a plně odkazuje např. na rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, čj. 57A 91/2016-35, ze dne 27. 6. 2017, čj. 57A 93/2016-36, a ze dne 27. 6. 2017, čj. 57A 9/2017-30, jakož i např. na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2017, čj. 30A 87/2016-29, a ze dne 8. 6. 2017, čj. 30A 110/2016-30.

Námítky obsažené v odstavcích 28 až 33 žaloby jsou tudíž nedůvodné.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. července 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková